

de virkelig omstøffende Hunde. — Det sidste af de Vædringsforslag, som jeg ønsker at omtale, er Nr. 65, som angaar Gendarmerne. Jeg har ikke fundet Anledning til at være med til at opstille det Vædringsforslag. Jeg kan give den højtærede Minister Ret i, at skal man have det paa denne Lov, burde man ogsaa have det paa saa at sige alle andre Lovforslag. Jeg stønner ikke, hvorfor man overhovedet skal have det paa Jagtloven, og ikke have det paa andre Steder [Afbrydelse af Clausen]. Den ærede Formand for Udvalget siger, at der er Tale om Politik paa denne Lov, og det er der ikke paa mange andre. Ja det er ganske sikkert, men saa kan jeg gerne henholde mig til den højtærede Indenrigsministers Ord, at paa Loven om Sprængstoffer kunde der virkelig ogsaa have været god Anledning til at tage Gendarmerne med. Jeg har som sagt ikke fundet Anledning til at være med til dette Vædringsforslag, fordi det synes mig vel søgt, at ville have en Bestemmelse om Gendarmerne med ind paa denne Lov. I det hele taget haaber jeg, at disse Bæfener inden alt for lang Tid maatte forbynde, og hvis mit Haab maatte gaa i Opfyldelse, synes jeg ogsaa, at der ikke er nogen Grund til at tage dem med paa denne Lov, thi det vil da blot blive, at vi sætte Gendarmerne et Mindesmærke i Jagtloven. Naar man siden om mange Aar, efter at Gendarmerne ere forsvundne, kommer til at slaa op i Jagtloven, vil man træffe paa dem der. Et saadant Mindesmærke i Jagtloven ønsker jeg ikke at være med til at sætte Gendarmerne. Til disse Ord skal jeg indskrænke mig.

Henriksen: Det er jo rigtigt, hvad den ærede Ordfører bemærkede i sit første Foredrag, at der i Udvalget i dets Helhed havde været megen Iver for i Betænkningen at tilvejebringe Bestemmelser, hvorom alle kunde enes, men denne Enighed, der saaledes er bleven tilvejebragt, har ogsaa gjort, at jeg paa enkelte Punkter er gaaet videre, end jeg egentlig i mit Hjertes Indre kunde være med til. Jeg skal tillade mig at nævne saadanne enkelte Punkter i Betænkningen. Det første er Vædringsforslaget Nr. 12 til § 11, hvor der er Tale om Hundene. Der synes jeg egentlig, at man er gaaet for meget i Favør af Hundene; man kunde godt have

anvendt strengere Bestemmelser med Hensyn til dem. Hvad Vædringsbestemmelserne angaar, kunde jeg ogsaa ønske dem lidt anderledes, og jeg tænker navnlig paa Agerhøns og Haren, idet jeg ønsker, at Jagttiden for Høns begynder lidt før og slutter lidt tidligere. Hvad Haren angaar, mener jeg, at man burde holde op den 25de December i Stedet for den 1ste Januar, idet jeg ligesom det ærede Medlem for Bølle Amts 1ste Valgkreds (Dusen) mener, at netop i disse Dage lider Vildtet og særlig Haverne umaadelig meget, idet der da kommer en Masse Søndagsjægere ud til Jagtdistrikterne, Jolt, som ere ivrige paa det, og som knalder løs paa Haren, selv om det næsten er umuligt at naa den, og paa den Maade bliver meget Vildt befordiget. Med Hensyn til Søndagsjagten vil jeg sige, at jeg egentlig for min egen Person godt kunde gaa med til at affstafte den, men, som Ordføreren bemærkede, er der jo en hel Del Jægere, som i Andragender have bedt om at bibeholde Søndagsjagten, og der er ganske vist mange flere end dem, som have sat deres Navn paa Andragendet, som ønske at beholde den. Jeg synes, at det er en Skam for deres Skyld at gaa med til at affstafte den. Med Hensyn til Natjagten mener jeg, at den Art Jagt bør bibeholdes. Nu, da vi have faaet saa strenge Strafbestemmelser og Bøder, mener jeg, at der er saa meget mindre Anledning til at affstafte Søndagsjagten og Natjagten, da de komme til at lide dobbelt, naar de begaa noget ulovligt paa de Tider. — Med Hensyn til § 16, Vædringsforslag Nr. 21, om Jaglekøjerne paa Fjans kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører og den højtærede Minister har udtalt. Jeg skal fremhæve en Ting, hvorfor jeg særlig vil have, at de skulle have Lov til at benytte Jaglekøjer, og det er, at det efter min Mening er den humaneste Maade at fange og dræbe Vildtet paa. Det gaar nemlig til paa den Maade, at man driver Vænderne ind i Nættet og saa, efterhaanden som de komme derind, drejer man Halsen om paa dem, og saa ere de døde. Det er en helt anden Maade, end naar de fange Vænderne i Næt ude paa Havet, saa blive de druknede, og det er en meget senere Død end at knække Halsen, tænker jeg mig. Og ligeledes, naar man skyder dem, bliver hveranden jaaret og lider mere